

Prvih šest mesecev na začetku mandata me je najbolj hromila skrb o poplacilu finančne luknje v zvezi z društveno-občinskim projektom Loka in zamorc s krono. Uspešna razstava je bila posvečena 60-letnici društva in prvemu občinskemu prazniku. Projekt naj bi bil primer menedžmenta in marketinga v kulturi in naj bi bil finančno uspešen. Pokazalo pa se je, da je kultura pač nepovabljen gost pri denarju. Za ugodno rešitev primanjkljaja sem še danes hvaležen tandemu Draksler - Prevc, da smo po več mesecih zapolnili finančno luknjo. Opazil sem, da preizkušeno društveno devizo »za našo stvar« zamenjujejo novi termini: loški SAZU, loška enciklopedija. Soglasnost je včasih prehajala v pluralizem interesov. Prišel je čas za nove glave in nove pristope ter čas, da predam stafeto in se umaknem iz odbora, kjer sem začel delati sredi 60. let.

Naredil sem red v društvenem arhivu. Po dolgih letih so se spet redno vodili društveni zapisniki in je za mandatom ostal urejen arhiv. Na društvo imam lepe spomine. Občni zbori so bili dogodki leta. Prišli so odsotni Ločani, živeči tja do Maribora, in še po začetku zbora so prihajali telegrami z opravičili in čestitkami.

Na zborih smo zamenjali pokojne in onemogle odbornike. Gospod Plestenjak je zanje vedno predlagal absolutorij – razrešnico. Po izvolitvi novega odbora se je France (Planina) obrnil k Pavletu (Blazniku) in glasno rekel: »Pavle, pa smo spet pod streho.« Občne zборе smo popestrili s predavanji.« Za kulturni del programa sem poskrbel kar s svojimi predaprilskimi pevci.

Po odhodu s funkcije sem ostal v uredništvu Loških razgledov, kjer še naprej sledim delovanju društva. »Odhod iz Loških razgledov« me po 45. letih še čaka.

France Štukl (1997–1999)

Kaj pa dela ta kobra tukaj?

V mojih treh predsedniških mandatih so morda trije omembe vredni dogodki.

Prvi je ta, da sem bil glava Muzejskega društva Škofja Loka na prehodu stoletja, celo tisočletja. To se ni dogodilo niti dr. Pavletu Blazniku, našemu prvemu predsedniku, v vsem njegovem 38-letnem predsednikovanju. A to ni moja zasluga. Kvečjemu krivda, morda napaka, da sem to funkcijo takrat sprejel.

Drugi je, da smo v tem času izbrali 19 znamenitih osebnosti iz loškega prostora za Alejo znamenitih Ločanov in jih 8 tudi postavili vanjo; med njimi vse tri znamenite loške podnunce, prof. Franceta Planino, dr. Pavleta Blaznika in dr. Tineta Debeljaka. Slednji je komaj šel skozi sito, nismo pa uspeli z Ivanom Dolencem, velikim človekom, pobudnikom in starosto Proforskega ceha. Tudi nismo uspeli postaviti kipa kakemu škofu, čeprav smo jih imeli kar petdeset, natančno 49, in nekatere prav imenitne. Skratka, aleja se je nekoliko ponesrečila, še urediti je ne moremo, kot se spodobi.

Tretja stvar so Pasijonski doneski. Po ducatu njih se nad njimi zbirajo temni oblaki. Ali pa se mi samo dozdeva? Upam, da jih bo odpihnil pasijonski veter.

Bilo je seveda še mnogo drugih zanimivih, dobrih, včasih tudi manj dobrih dogodkov. Eden, ki se je sicer dogodil malo pred mojim prvim predsedniškim mandatom, mi je še posebej ostal v spominu. Ko smo se pripravljali na 60. obletnico našega društva, smo se med številnimi in odmevnimi projekti odločili, da si namesto starega znaka, ki je nekoliko spominjal na Koteksovo kožo, omislimo novega. Nalogo sem, kot tajnik, od predsednika dr. Franceta Lebna prevzel sam. Moj predlog, da vzamemo za nov znak gotski portal nekdanjega rotovža, v katerem je imelo svoje prve prostore Muzejsko društvo Škofja Loka, je izvršni odbor potrdil. Stopil sem do arhitektke Bete Poljanšek Koman, s katero sva izpeljala že kar nekaj uspešnih oblikovalskih nalog. O osnutkih smo se na sejah pogovarjali in Beta nam je predstavila celostno grafično podobo, ki je vključevala nov znak v najrazličnejših variantah in barvah, primeren za žig, dopise, poštne ovojnice, mape, publikacije, darila ipd. Z arhitektko smo podpisali pogodbo in predsednik je po predaji elaborata podpisal še račun za dobro opravljeno avtoričino delo. Ko smo drugo leto odborniki na seji dobili na mizo zajetne Loške razglede, smo vsi kar nekaj časa molče prelistavali bogato vsebino dosežkov praznovanja našega jubileja. Pa se nenadoma oglasi predsednik Leben, ki je nejevoljno obračal zunanost zbornika, in s prstom, uperjenim na novi znak društva, čez čas z jeznim glasom dejal: »Kaj pa dela ta kobra tukaj?« Nastala je mučna tišina, saj si nismo znali razložiti tega vprašanja. Kar nekaj časa je trajalo, da se je naš predsednik sprijaznil s »kobro«.

*Alojzij Pavel Florjančič
(1999–2006)*

Zamorc s krono, Glagolite Chreina Paradish in še kaj

V izvršni odbor Muzejskega društva Škofja Loka (v nadaljevanju: MD) sem bil izvoljen 23. 10. 1995. Že pred tem sem se loteval nekaterih projektov s podarkom na Loki in njeni zgodovini. Največ sem se ukvarjal z rodoslovjem, vendar tega nikoli nisem poskusil uvrstiti med dejavnosti MD.

Težko bi po spominu navedel kaj več o moji vključenosti v loške dogodke. Nekaj jih je bilo povezanih z mojim štiriletnim vodenjem občinske skupščine, od leta 1990 do 1994. Zaradi lastnega zanimanja sem začel sistematično evidentirati kraje, ki so bili določen čas v zgodovini posest freisinske škofije, razvil se je obsežen projekt z naslovom Zamorc s krono. Ob tem smo strokovno utemeljili tudi loški grb in zastavo.

Ko je po svojem drugem (ali celo tretjem) mandatu Alojzij Pavel Florjančič iskal naslednika na mestu predsednika, so se vsi vprašani izmikali. Naposled sem pristal in bil 6. 3. 2006 izvoljen za predsednika, z njega pa odstopil na seji Izvršnega odbora MD, ki je bila 21. 5. 2007.

Loško MD sem imel za društvo nad društvi. Enačil sem ga z akademijo